Ч. 112. Середа 21 мая (3 червня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З Балкану. — Економічно-політичний зворот в Анґлії.)

Як віденьскі часописи доносять, парляментарне положенє в Австриї єсть дуже непевне і загрожене головно внаслідок становища Чехів, котрі заповідають обструкцию. Головно мають чеські посли виступати против буджетової провізориї і угорскої угоди. — В хорватских краях т. є. в Істриї і Дальматиї тепер великий рух; з одної сторони внаслідок звістних подій в Хорватиї, а з другої внаслідок обітниць правительства, що відкриє італіяньский університет в Терсті, до чого полудневі Славяни не хотять допустити.

В Константинополи перебуває бувший болгарский міністер Начевич, котрий, як відомо, має довірє в турецких правительственних кругах. Хоч з болгарскої сторони запевнювано, що подорож Начевича не має жадного урядового значіня, то таки здає ся, що він приїхав до Константинополя, щоби переконати ся о мирних намірах нового болгарского кабінету і навязати з Портою переговори що-до улекшеня і оживленя торговельних зносин між Туреччиною і Болгариєю. — Була тут гадка кількасот підозрілих Македонців заслати до Тріполісу і Малої Азиї, та покинено єї на раду Австриї і Росиї; тепер рада міністрів розбирає инший проєкт, щоби лише по 35 осіб з вілаєтів скоплійского і монастирского та 33 з солуньского видалити з краю, але до постанови ще не прийшло. В тій справі зроблено з болгарскої сторони представленє у Порти.

Перед чотирма днями виголосив міністер Чемберлен в анґлійскій посольскій палаті промову, що єсть торговельно-політичною подією незвичайної ваги. З незвичайною сьміливостию кинув анґлійский кольоніяльний міністер далекосягле питанє: вільна торговля чи охоронне мито і поставив населенє держави на розпутї: вимагає від него, відвернути ся з дотеперішних торговельно-політичних доріг, якими оно йшло десятками літ і стало могутним і богатим. „Ми єсьмо сьвітовою торговицею," сказав Чемберлен, а в тих словах проявляє ся не лише повна самосьвідомість анґлійского імпериялїста, але й незвичайне значінє, котре ті слова будуть мати для уладженя сьвітової торговиці, наколи ідеї в посольскій палаті проголошені Чемберленом стали би дійстностию, наколи би Анґлія вчинила то, що давно вже зробила Америка, коли на основі білю Мек-Кінлея окружила себе непроходимим охоронним валом, наколи би Анґлія двері відчинені для плодів цілого сьвіта нараз зачинила. Окрім Анґлії ніяка тепер держава не держить ся свобідної торговлї, ніяка не думає відступити від політики охоронного мита. Противно держави відгороджують ся щораз висшими мурами. Росиї повело ся в кількох роках відгородити ся і витворити сильний промисл, Америка заливає рільними і промисловими плодами всю заграницю, не допускаючи чужого привозу, Німеччина дала новою митовою тарифою поклик до нової доби протекціонізму, за яким приневолені пійти инші держави середної Европи. В охоронних митах бачить цілий сьвіт своє спасенє, а також Анґлія приневолена пійти тою дорогою. До того приневолюють єї також великаньскі спілки капіталістичні, які дійшли в Америці до найвисшого розвитку. Величезна сила нагромаджена в тих капіталістичних институциях єсть страшного грозою, а вплив їх особливо в часах примусового вивозу за безцін може все знищити. Они зможуть навіть край, обезпечений охоронними митами, залити плодами. а тим гірнійше то для краю, обезпеченого таким митом. Анґлія зрозуміла то і тому прибігає до сего захисту. Чемберлен бачить надходячу грозу і хоче єї випередити. Він осолоджує своїм землякам гіркий лік охоронного мита, котре передовсім причинить ся до подорожeня спожив-

„Так собі!"

Покійник Гребінка — земля єму пером! — зладив був р. 1841 збірник літературний „Ластівка", в котрім передне слово надписав: „Так собі до земляків". Тоє „так собі" єсть дійстно в своїм роді одборне. Не сподобало ся оно лишень нашим твердоруским орто́ґрафам. „Ґді подлежащее, ґді сказуємоє" в тім „так собі!" — питали твердоруські голови заклопотані, призабуваючи в своїй учености, що можуть бути положення і безпідметові. Та цур їм! тим ортоґрафічним знаменитостям, як би зачав по їхньому розглагольствувати і розбирати, так мав би приятну роботу переписувати пусте в порожне, а тут бачите ніколи! Струя житя пливе своїм током, филя жене за филею безупинно, безворотно... бережи ся, щоб не попасти в вир, у крутіж бездонну, а то пропадеш без сліду... Та всеж роздумуючи над нашою долею, признати мусиш, що у нас на Галицкій Руси все діє ся: „так собі" — а тоє „так собі" єсть для нас Русинів так примітне, як фаталізм музулманина... „Так собі!" не вяже нас ніякими приемами, тож можемо говорити вигідно „так собі", мішаючи всякі справи дрібніші і важні pele mele так, як то і в дійстнім житю мішає ся одно з другим.

Дісталисьмо „Цінник товарів" Народної Торговлї, институциї для нас дуже важної, котрій желаємо як найлучшого розвитку. Певно, що окрім одвітної управи в первім ряді до розвитку торговлї належать добрі товари: та руска публика має право від „Торговлї" жадати і ще дечого иньшого. Переглядаємо „Цінник" і чудуємо ся по троха. Именно не знаємо, чому рускими буквами не можна написати Чиньский, Шмідт, рівнож не знаємо, чому напечатано „грисик", коли наші люди говорять „ґрисочки", „сирки" місто „сирці", „миґдали" місто „микдали", горівка jarzębiak, так якби се штучно утворене слово не мож заступити руским „орябник" „орябівка", „кридка" місто „крейдка", не знаємо також, чому усувати людом уживане слово кистки а заводити „пензлї", „баволна", місто бавовна, заполоч; „шиделка, місто шильця, „миделка" місто „мильця". Давнійше то ще друковано „рисїки" себ то „писчики". Надїємо ся, що слїдуючий цінник під зглядом языковим стараннїйше буде зложений.

Подивім ся на карту їди на руских вечерках, а знов примітні знайдемо річи. „Кавьор" місто кавяр, „біґос" місто зрущеної форми бікус, „чомбер" місто похребтина, „пончки" місто пампушки, „льоди" місто морожене, мороз.

Все то річи сповидно дрібні, та дрібниці тії вникають в масу і причиняють ся на свій пай до утворювания язичія. Та що тут балакати так богато — ввістно, наш язик розвиває ся „так собі!"

На зібранях публичних прислухуємо ся, як говорять декотрі „високо" поставлені Русини і дійстно здвигаємо раменами: ледви розібрати, що то руска бесїда. Вспокоюють нас другі притомні Русини: Е, він з під Перемишля! той знов з Лемківщини, той з ґір — і видимо, що всїм тото оправданє вистарчає... Русини, то нарід найпокірнійший в сьвіті, чим небудь вдоволений, даючий ся зацитькати чим небудь так як дитина. Чи у Поляків н. пр. оправдали би кого, еслиб калїчив польский язик тому, що з Мазурів або з Познаньщини? Та у Русинів єсть так мало почуваня гордости національної, а так богато лїности, що навіть люди з інтеліґенциї уважають себе зовсїм оправданими, що не навчили ся по руски тому, що родили ся під Перемишлем. Та власне Перемишляки, Лемки, Бойки... можуть рускої лїтературної річи, яко питомої, до своїх місцевих нарічий дуже зближеної, навчити ся дуже легко, трохи не забавкою, а в кождім разі лекше, нїж н. пр. родовитий Німець. Та до тої науки треба охоти і повного почуваня народного, а того, того власне хибує!

Загал руский ремствує на „Русинів від паради", а таки сам плекає своїм потуранєм не мало „парадюків". Один з таких „високо" поставлених „парадюків" на провінциї, котрий руску бесїду кувірить до неможливости, учувши раз в розправі судовій з уст селянина: „Я прийшов до хати, а жінка лежить горілиць" — скипів благородним жаром: „Jakie lice, co za lice, a przedtem nie mówiłeś nic o licach!" і доперва притомні сьвідки, жидики витолкували пану совітнику значінє тих для него „неудобопонимаємих", мабуть також нечистих слів!

Руский загал повинен парадюків байдужних до руских діл карати погордою, бо на тоті они вповні заслугують. То порохняки, що сплинули на каламутній воді наших бідолашних об-

них плодів найнизших верств, і заповідає социяльно-політичні реформи, яких видатки має покрити з доходів мита.

Новинки.

Львів дня 2 го червня 1903.

— **Зі Станиславова** пишуть: Пригадуємо, що в четвер дня 4-го червня с. р. відбуде ся в Станиславові (в салї Монюшка) заходом україньско-руских товариств торжественний концерт в память 42-роковин смерти Тараса Шевченка з отсею проґрамою: I. часть: 1. Вербицкий: VI. Сімфонїя (g-moll), відограє повна оркестра 24 п. п. 2. Промова. 3. Лисенко-Шевченко: а) „Коби менї черевички“, б) „Садок вишневий“, соля сопранові в супроводї фортепяна, відсьпіває п-на Пушешвичівна. 4. Шевченко: „Титар“, виголосить п-нї Крушельницка. 5. Нижанковский-Федькович: „Нова Січ“, хор муж. в супроводї фортепяна відсьпіває „Станиславівский Боян“. — II. часть: 6. Богдан Лепкий: „На Тарасовій могилї“, твір сценїчний, виголосять пп.: С. В. і А. 7. Bizet: Фантазия на мотивах опери „Carmen“, відограє повна оркестра 24 п. п. 8. Vieuxtemps: „Air varie“, сольо скрипкове в супр. фортепяна, відограє п. О. Бережницкий. 9. Г. Топольницкий-Шевченко: „Хустина“, поема музична на хори мішані. мужескі, сольо сопранове (п-на З. Левицка), сольо тенорове (п. Волошин), в супроводї оркестри, відсьпівають хори „Станиславівского Бояна“. — Початок концерту о 8-ій годинї вечером. По концертї відбуде ся комерс. — Того самого дня о 6 ій годинї перед концертом відбуде ся в комнатах „Руской Бесїди“ загальний збір членів „Народного Дому“. На сей збір просить Дирекция усїх членів і також тих, що схотять вписати ся в члени того вельми хосенного товариства.

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. проф. д-ра Олександра Огоновского відправили в суботу дня 30 н. ст. мая в Успеньскій церкви оо.: Давидович, Красицкий і Алексевич. До панахиди станули ще оо.: сов. Стефанович і Темницкий. На богослуженю явила ся близша і дальша Родина Покійного і горстка львівскої інтеліґенциї та унїверситетскої молодїжи.

— **Доля еміґрантів.** Кілька днїв тому назад подали ми звістку про катастрофу на мори, підчас котрої погибло також богато еміґрантів з Австриї. Близші вісти показали, що катастрофа сталась не на мори але на ріцї Скальдї, недалеко міста Антверпії. В ночи з 26 на 27 мая відплив з Антверпії корабель „Гиддерсфільд“, що віз між иншим 38 еміґрантів з Галичини і Буковини, котрі їхали до Канади. Корабель той мав відставити еміґрантів до Лївerпуля в Анґлії, звідки они мали иньшим кораблем поїхати до Америки. На кілька миль від Антверпії коло Сефтінґен, около 10 год. вечером побачила сторожа на корабли нагло перед собою шведский корабель „Удо“, що з цїлою силою гнав простісенько на „Гиддерсфільд“ і заким ще дано алярмові знаки, вбив ся в него, наслідком чого „Гиддерсфільд“ до кількох минут пішов під воду, а з ним і значна часть пасажирів, що під ту пору спала вже в каютах. З 38 галицких і буковиньских еміґрантів згинула половина. Бельґійске товариство перевозове подає тепер спис погибших в сїй катастрофі еміґрантів: 1. З Заставної на Буковинї: Василь Ковалюк, лїт 18; Василь Данищук, лїт 50; Олена Данищук, лїт 33; Настя Данищук, лїт 18; Мария Данищук, лїт $5^1/_2$; Катерина Данищук, лїт 3; Дмитро Базюк, лїт 18; 2. З Товтрів коло Заставної на Буковинї: Теодор Барабас, лїт 34; Захар Барабас, лїт 30; Іван Барабас, лїт 5; Анна Барабас, лїт 2. 3. З Гутиска, пов. Броди в Галичинї: Іван Богомович, лїт 24; Людвик Свирский, лїт 26. 4. З Голубиці, пов. Броди: Іван Карплюк, лїт 39; Альфонсина Карплюк, лїт 29; Антонина Карплюк, лїт 3. 5. З Батох, пов. Броди: Станислав Стрілецкий, лїт 30; Софія Стрілецка, лїт 30; Мария Стрілецка, лїт 29 і Павло Попович, лїт 40. З численної родини Данищуків остали при житю лише дві особи, 15-лїтний Петро і 23-лїтна его сестра.

— **Нещасливі пригоди.** Селянка Олена Пазюк з Хоросткова повіта гусятиньского, копала дня 27 мая в заказанім місци глину; нараз підкопана земля урвала ся і забила нещасливу на місци. — Михайлови Козакови, робітникови при ручній молотільни на обшарі двірским в Млинах, повіта яворівского, урвала машина часть лївої руки. — На двірци в Підволочисках підчас пересуваня возів згинув дозорець возів Фелікс Ґнїда, родом з Вілички, лїт 45, жонатий, батько 4 дїтий. Він хотїв счепити два вози і дістав ся при тім межи два пуфери, котрі вхопили его з лївого боку і роздушили так, що серце в нїм пукло.

— **В кіґтях львиці.** З Вілички доносять: В менажериї Клюдского лучила ся дня 25 м. м. страшна подія: Син властителя реальности, 15-лїтний Фердинанд Гофман, закрав ся тихцем до менажериї підчас неприсутности дозорців і приступив за близько до львиці. В тій хвили вхопила львиця Гофмана лапою за карк і покалїчила его страшно в голову і обі руки. Зачувши розпучний крик хлопця, надбіг послугач Йосиф Ситко і бючи розъярену львицю зелїзним прутом, поміг хлопцеви освободити ся з ей кіґтів. — Отець покалїченого запізвав властителя менажериї Клюдского перед пов. суд карний в Віличцї о переступленє з §§ 391 і 335 у. к. Суд увільнив однакож запізваного, а то з тої причини, понеже пошкодований Гофман сам був виновником тої подиї.

— **Самоубийство.** Дня 31 мая о 10 годинї рано кинув ся в реальности ч. 8 при ул. 3 Мая з другого поверха Михайло Романчук, лїт 57, жонатий, локай у емерит. радника Двору Вінтера на брук подвіря і розбив собі голову. Непритомного відставлено до шпиталю. Причиною самоубийства був здає ся розстрій нервовий.

— **Двайцять лїт спала, пробудила ся і вмерла.** В цїлім сьвіті лїкарскім наробила слїдуюча подія великого дива: В селї Тенель в Департаментї Ен (Aisne) у Франциї спала 40-

---

ставин, прохняки, котрі в инших здоровійших обставинах зовсїм були би незамітні. То парадоксне бовваньство є дїйстною язвою на Руси.

Ювілей папи Льва XIII. обходили Русини львівскі дня 7 ст. ст. лютого величаво. Та й тут був роззвук неприятний. Русини друг другим разом най добре тямлять, як поважати „знаменитости“, най готують заздалегідь крісла хоч би стрічками і цьвітами перевиті, щоб кождий бачив, що то щось „непросте“ — а то в послїдній хвили вносять спізнившим ся гостям звичайні крісла, та приміщують десь позад і ображають „знаменитости“, котрим преці зовсїм не слїд мріти подальше на невиднїйшім місци, хоч би побіч сидїли і найчеснїйші люди. Нїчого казати, таки втяли наші до гапликів, аж пальці знати.... То-ж і вчинилась рвія. Наварили-ж вам бікусу, наварили обурені „знаменитости“ і залюбки відгрівали его в різних дроґериях, се-б то редакциях декотрих ґазет, де специяльно мішають ідь роздору і ненависти межи братними народностями. За вашу неуважливість от вам і покута! Та мабуть замітите, що тоє не посьвідчає о великій ревности католицкій тих образливих „достойників“, коли при таким празнику, як обхід ювілейний папи, памятали радше про догодженє власній амбіциї, нїж про звеличанє самого празника, та й що не богато мож надїятись від них для католицизму, коли навіть такої дрібної, майже зеру рівняючої ся жертви, як сидїнє на крісли подальше уміщенім не могли на собі перенести, — та я на той заміт нїчого не одвічу, а то мене порікати-муть, що я що..., щоби що... не то що.... або що.... а щоб мене не знати що!... Я, знаєте, говорю лише „так собі!“ В кождім случаю патріотизм і католицизм декотрих панів дорого несе.... як хочеш купити, то заплати добре, а навіть не торкай, коли не купиш. Як що не кажи, ми Русини вже значно поступили наперед: не лиш у наших сусідів, тепер і у нас єсть вже люди, у котрих „за гріш амуніциї, а за десять амбіциї“, одним словом: маємо готовий материял на шляхту, хоть і не з шляхотних....

От тобі й на! забаглось шляхти.... я ж призабув, що Русини елемент демократичний.... Також у мене нїт сияючих дипльомів, анї достатків величних, тож і я вам демократ (здїлайте милость: тілько не „демокрад“!) та мабуть всї Русини демократи, як раз. Хоть таки оно часом невиразно якось. От недавно, було, дружбував я в однїм сьвященичім домї. На весїлю було гостий богато, гостина руска, сердечна. Забава йшла охочо. Тут і там ведено також річ поважнїйшу: декотрі із щирих наших людий говорили про наші потреби і недостатки. Я замітив недостачу книжок для люду про рациональне господарство і жалкував об сїм, що у нас нїт фахових економів т. є. таких, котрі б мали не лишень теоретичні студиї, але і практику. І треба-ж, що в саму ту пору підмостив ся до мене ново-прибувший гість, Русин, бачу урядник девятої ранґи.... та й менї представляє ся — а тут вам музика гуде, реве, завиває, так добре не розбереш, що тобі говорять, та менї на лихо та на глум причулось, що мій новий познакомець представляє ся менї яко оконом. Так я зрадївши і питаю его: „То ви оконом? дуже мене тїшить!“ Не здумаєте, як глубоко я вразив Русина-демократа, урядника девятої ранґи. Він подивив ся на мене, бо я его страшно обидив моїм безвинним питанєм. Сей бо „демократ“ зрозумів мене, що я его мав за „оконома“ т. є. за офіциялїста двірского і не міг менї того простити в своїм демократичнім серци. Добрячий „демократ“ і не подумав мабуть, що з грецкого взяте слово „оконом“ означає властиво чоловіка занимаючого ся дослїдом законів або прав господарства, що про тоє оконом може бути ученим доктором, а навіть знаменитостию европейскою, що впрочім і оконом-офіциялїст, если єсть честним чоловіком, заслугує на поважанє. Оттак, бачите, у Русинів подекуди і демократизм „так собі“!

Дістали-сьмо новину: нові гроші. Хоть золотих десять- і двайцять-коронівок лише в канторах мож добути і то за певною доплатою, так втїшає ся око Львовянина новою міняною і нікльовою монетою, котру вже видають в ц. к. касі головній. Та бачте: „ну! вот уже на первом шагу — затрудненє“ як казав, було, пок. Зубрицкий в своїй „Історії.“ Як назвати найнизшу единицю нової стопи монетарної? Поляки вже заздалегідь про те думали, а навіть академія наук в Кракові застановлялась над тим питанєм. В кождім разї сьвідчить се о похвальнім дбаню Поляків про чистоту свого язика. Хоть і виявив ся тут певний розлад. В Кракові згодились на halerz, бо і дїйстно виходить така спольщена форма слова Heller (подібно Teller = talerz). Та Полякам львівским, котрі нїгде правди дїти, під взглядом язиковим підлягають русчинї, отож що-до чистоти польского язика менше можуть бути міродайними, — не подобає ся згадане слово і предкладають назву grosz, котра однакож означає що иншого. А також і heler єсть живцем з нїмецкого взяте, а згодом-переголом в устах польского люду таки перетворить ся на „halerz.“ У руской інтелїґенциї сим разом нема тої ревности і того спору, бо нема — того житя. „Дїло“ вводить на Heller слово „сотик,“ а міг би бути також „шаг, шажок.“ Оно не зле, та ледви чи удержить ся між руским людом, котрий по-найбільше чуючи від жидів-торгашів „Heller“, не журати-меть про всякі учені виводи а по своєму перебробить его мабуть на „галяр,“ а місцево на „гараль,“ „гарілька,“ „галірка.“ От саме стрів я пана Микиту Микитовича Сатовитого та і питаю, як би він назвав галяр, та добродїй сей, пускаючи густі клуби диму з рота, і каже: „То мене *нїц* не обходить; коби лише мав цїлу дїлетку, та не галярів, а самих золотих двайцять-коронівок, а галяр тьфу!“ — „Вибачайте! — я єму — таж галяр рідний батько двайцять-коронівки.“ — „Еґ! фільософствуєте, у мене галяр *нїц* не значить!“ сказав пан Микита на прощанє, окидаючи мене поглядом, мов: „Ой, ти брудна, материяльна людино!“ — Що-ж робити? поступ у нас: не в одного амуниції в кешени за галяр, а видатків, примх і гордощів за таляр!.... Велике, знаєте, паньство та на малї гроші. Суне, суне пан Микита — та на хребтї незаплачена свита! Та все-ж здає ся менї, що ощадність не таке то пусте дїло, та ще у таких бідних-біденних Русинів, а в брудність скорше той впаде, що живучи над стан, позичає в других на вічне відданє.... Та я се лише тихцем кажу „так собі“!

Виринає перед нашими очима втора городска церков. Що-раз то красше і виразнїйше значить ся ей будова; а повираєм на мури,

літна Марґеріта Боенваль 20 літ летарґічним сном. Она була незамужна але в маю 1883 породила неживу дитину і в наслідок того суд розпочав був слідство против неї. Одного дня якась сусідка, жартуючи, напудила еї словами: „Марґеріто, жандарми ідуть по тебе!“ Дівчина так того перепудила ся, що дістала якогось атаку нервового і наконець запала в летарґічний сон, з котрого через 20 літ не пробудила ся ані разу. Зразу мала що два місяці тяжкі напади нервові, підчас котрих не пробуджуючись подрапувала собі лице. Впрочім лежала якби задеревіла зі замкненими очима, а лице еї набрало з літами жовтої як віск барви і она виглядала зовсім як труп, лиш серце в ній голосно било ся. Сплячу годовано штучно. Всі найславнійші лікарі францускі займали ся сим незвичайним случаєм хороби, але нікому з тих лікарів не удало ся хору розбудити. Лікар а заразом і начальник громади сусідного місточка доглядав недужу від того часу, коли она заснула. Три місяці тому назад добачив він, що на правій руці сплячої зробив ся якийсь боляк. Доси сплача не проявляла ніякого чутя. Коли лікар взяв ся оперувати боляк, побачив перший раз, що дівчина відчуває біль і тихо стогне. Коли опісля у сплячої зробив ся знову на нозі боляк, а лікар взяв ся і его оперувати, дівчина зовсім пробудила ся. Недужа могла по хвили промовити кілька слів, але своеї матери і сестри не пізнала. Лікар старав ся тепер удержати дуже винидїлу дівчину при силах і она вже зачала була навіть по трохи рушати ся, аж нараз сили еї опустили і она вмерла.

— **Пригадка**. Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всім Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половині червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнійших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогді годі все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за посліплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силі порта оплачувати. Крім поданих в нім книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, ціна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, ціна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капці, ціна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, ціна 50 сот.

з котрих повстає церков „мов з попелу фенікс“ довше ніж сорок років, бо-ж монарх наш еще 18 жовтня 1851 р. поклав угольний камінь під Дім народний.... Поважливо, поважливо увихають ся наші Русини; як що, а спішности і поквапности їм і ворог не закине. За яких вісїм років може сподобить нас Господь по великій милости своїй побачити окінчене діло і почути в новім храмі божім голосну пісню руску... може, може.... Тогді буде ся хороша, хоть в порівнаню з домами божими в більших містах в Европі не велика церков, в своїм роді особливостю, бо будовано еї через ціле півстоліття. А Русини львівскі можуть на ній умістити таку пропамятну напись: *Создавахом сей храм Божий, труждаахом ся і печаахом ся о зданії церкве літ пятьдесят і совершихом трудное діло тщанием великим.* Не знаю, чи найде ся на цілім шарі земнім другий такий случай. Та цитьте і нікому не кажіте, хиба лиш „так собі“!

Бачили-сьмо оправу Євангелія, котре мають рускі паломники до Риму завезти в дарі папі Льву XIII., і мусим заявити повне узнанє і композиции і виконаню. Наближаєсь хвиля, коли то відпоручники народа мають поклонитись голові католицкої церкви і заявити в імени того-ж народа вірність для тої церкви. Найже-ж відпоручники тії не обмежать ся лише на самім поклоненю і вираженю преданности, але най також представлять всї наші відношеня в дійстнім сьвітлі.

Телеґрами.

Загреб 2 червня. Хорватский сойм збере ся дня 9 с. м. на коротку сесию. Впевнюють, що бан уступить, коли лише т. зв. реґнікулярна комісия уложить основи угоди між Угорщиною і Хорватиєю.

Петербург 2 червня. В суботу вечером відбув ся бенкет устроєний для гостий радою міскою з нагоди 200 лїтного ювилею заснованя Петербурга. В бенкеті взяло участь 1200 осіб.

Пильзно 2 червня. На з'їзд славяньских дневникарів прибуло звиж 100 осіб. Предсїдателем з'їзду вибрано пильзненьского ческого посла Шварца.

Константинополь 2 червня. Мимо запереченьв Болгариї єсть певна річ, що Начевича вислало правительство умисне до вел. везира, аби переговорював в справі македоньскої ворохобні.

Надіслане.

— **Хто хоче скріпити своє здоровлє** сьвіжим гірским воздухом, най приїзджає до Білих Ослав, де знайде одвітне удержанє з помешканем по 70 К місячно, у властителя торговлї К. Петровского. Білі Ослави єсть то місцевість, положена о 9 км. від Делятина, а має далеко лагіднїйший гірский воздух як Яремче. Перед приїздом упрашаєсь повідомити властителя торговлї.

Вп. Панове господарі!

При надходячій весні осьміляюсь пригадати, що вже найвисший час замовити собі знаряди рільничі а передовсїм **млинок** до чищеня збіжа, щоб чисте насінє висїяти — або коли хто з пп. господарів хоче собі уменшити ручну, тяжку і так дорогу працю, а хотів би також, щоби єму бараболі добре родили ся і більший видаток з поля дали, той повинен до підгортаня бараболь ужити лишень однокінний **плужок**. — Видаток на той плужок уже в першім роцї значно виплатить ся. Такий плужок можна уживати і до садженя бараболь в гребельки, а в такім случаю нїколи они не вигнеють ані на мокрих землях, ані підчас дощевого лїта. Ціна плужка дуже низька, бо цїлком зелїзний плужок коштує 15 корон (7 зр. 50 кр.) сильнїйший з ралом на переді 10, 12 і 15 зр., до того-ж поручаю **значники** 4-рядові до робленя знаків під бараболї; ціна на одного коня 10 К (5 зр.) — **Рала, Плуги до ораня, Вальцї до груди, Млинки до сортованя збіжа, Вітраки і Січкарнї.** — Замовляти прошу вчасно. Адреса до мене:

Іван Плейза

Турка коло Коломиї.

На жаданє висилаю цїнник даром.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9 25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5 50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11· -	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5 40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя. Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В місті видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).